

Sv. Johana z Arku,
statečná Panna Orleánská.

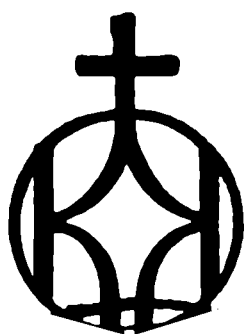

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

**S V. J O H A N A Z A R K U,
S T A T E Č N Á P A N N A O R L E Ā N S K Á.**

DNE 30. KVĚTNA.

***1412—†1431.**

PRAHA.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ.

1934.

»B O J O V N Í C I B O Ž Í«

**Životopisy svatých, blahoslavených a ctihodných
služebníků Božích.**

N A P S A L V Á C L A V K R O N U S.

- č. 1. Sv. Jan z Boha, přítel nemocných
- č. 2. Sv. Vincenc z Paula, apoštol lásky k bližnímu
- č. 3. Sv. Klement M. Hofbauer, apoštol velkoměst. lidu
- č. 4. Sv. Bernardetta Soubirousová, pasačka lurdská
- č. 5. Sv. Gabriel Possenti, vzor a ochránce mládeže
- č. 6. Bl. Petr Julian Eymard, původce nynějšího ruchu eucharistického
- č. 7. Ct. Anna Kateřina Emmerichová, stigmatisovaná služebnice Boží
- č. 8. Bl. Mlada Přemyslovna, ochrankyně čes. nár.
- č. 9. Bl. Jan Sarkander, vzor křest. statečnosti
- č. 10. Sv. Jan Berchmans, ochránce mládeže
- č. 11. Sv. Johana z Arku, statečná Panna Orleánská
- č. 12. Sv. Jan Nepomucký, mučedník zpověd. tajemství
- č. 13. Sv. Efrém Syrský, učitel církevní
- č. 14. Sv. Zita, ochrankyně lidí služebných
- č. 15. Sv. Jan Eudes, původce úcty k Bož. Srdci P. a P. M.
- č. 16. Bl. Ondřej Bobola, bojovník za sjednocení pravoslavi s církví svatou
- č. 17. Sv. Jan Nep. Neumann, první čes. bisk. v Sev. Americe
- č. 18. Sv. Norbert, zakladatel řádu Premonstrátského
- č. 19. Sv. Václav, mučedník a dědic země české
- č. 20. Sv. Prokop, opat a ochránce český
- č. 21. Sv. Lidmila, prvomučednice a matka čes. národa
- č. 22. Sv. Vojtěch, biskup, mučedník a ochránce český
- č. 23. Sv. Antonín, velký divotvorce

VE VYDÁVÁNÍ SE POKRAČUJE!

Na rozhraní vévodství lotrinského a kraje champagneského v dědince Domrémy, rozložené v půvabném údolí hor Vogesských, narodila se dne 6. ledna r. 1412 Jana z Arku, o jejíž vysokých ctnostech jde chvalná pověst po veškerém křesťanském světě odedávna.

Rodiče její, Jakub a Isabela, měli kromě Johany ještě tyto děti: Kateřinu, Jakuba, Jana a Petra. Byla to rodina prostá, která živila se zemědělstvím.

O výchovu Johany zasloužila se především zbožná její matka, která ji od malička vedla ke zbožnosti a mravnosti. Poměry byly tehdy ve Francii takové, že Johana do školy nechodila, ba že ani soukromě se čtení a psaní nenaučila. Jako malé děvčátko pásávala ovce a když povyrostla, pomáhala rodičům v domácnosti i na poli v práci lehké i namáhavé. Tím sesílila a vyspěla v statnou pannu, takže později houževnatě a vytrvale snášela všechny útrapy, které na ni uvalila válka.

Upřímnou zbožností, neobyčejnou přívětivostí a ochotou získala si Johana lásku všech obyvatelů rodné své vesničky. Jenom její kamarádky tropily si z ní tu a tam smích, že dává přednost modlitbě před radovánkami, za nimiž ony rády se honily. Johana však na jejich posměch nedala. Chodila do kostela na mši sv. a na jiné pobožnosti tím horlivěji a ke sv. svátostem přistupovala do roka častěji, než tam bylo ve zvyku.

Francie byla tou dobou ve velké nesnázi, válčíc od r. 1337 s Anglií tak neúspěšně, že dobovační Angličané zmocnili se všech severních okresů i s Paříží a s památným městem Reme-

šem. Anglický král Jindřich VI. nazval se již dokonce králem francouzským, zatím co francouzský králevič Karel VII., jsa zahnán na útěk do města Bourges, byl posměšně nazýván králem buržským. Všechna opevněná města nad řekou Loirou byla v moci Angličanů, jen město Orleáns se drželo. Angličané chtějící dobýt i jižní Francie, oblehli dne 11. října r. 1428 také Orleáns. Neutěšené zprávy o hrůzách válečných docházely občas i do pohorské vesničky Domrémy. Sousedé se z toho velmi rmoutili, zejména Johana byla tím nadmíru dojata a modlila se pak neustále k Bohu vroucně za svobodu své drahé vlasti. Bůh úpěnlivé Johaniny prosby neoslyšel a povolal ji k důležitému úkolu, který jí zvěstoval archanděl Michael a potom též sv. Kateřina i sv. Marketa. Johana zvěděvši od nich, že má osvoboditi vlast svou od nepřátel, namítala: »To přesahuje moje síly! Vždyť ani na koni neumím jezdit a nemám ani zdní o tom, jak se má vésti válka!«

»Bůh nežádá od člověka ničeho nad jeho síly,« utěšovaly ji světice a ukázavše jí prapor s obrazem Spasitele a s liliemi, kladly jí na srdce: »Třímej statečně tuto korouhev! Bůh ti přispěje jistě ku pomoci! Králevic získá zase svou říši a složí jako král francouzský přísahu na památné Písmo svaté v Remeši!«

Johana s počátku váhala s rozhodnutím. Konec konců však odhodlala se přece k činu. Dne 13. května r. 1428 odebrala se do Vaukoupleursu ke svému příbuznému Durandu Laxartovi, a přemluvila ho, aby ji doprovodil k tamnímu veliteli, Robertu de Boudricourt, který jí měl

zjednati přístup ke dvoru. Boudricourt ji s počátku odmítal, posléze však přece k tomu svolil. Darovav jí zbraň a koně, vypravil ji v průvodu dvou ozbrojených šlechticů a tří vojáků do Tournainu, kde v zámku Chinonu tou dobou meškal králevic se svým dvorem, maje v úmyslu co nejdříve se uchýliti za hranice do Savojska, aby byl před Angličany bezpečen.

Do Chinonu dorazila Johana se svými průvodci dne 6. března. Králevic se dlouho zdráhal ji přijati. Konečně však přece bylo jí dáno slyšení ve dvoraně, kde bylo přítomno na 300 vznešených pánů, oděných v nádherná roucha a brnění. Králevic sám byl oděn v prostý šat a stál opodál jako nějaký sluha. Johana přes to, že ho jak živa neviděla, namířila rovnou k němu. Pozdravivši jej uctivě, jala se ho snažně prositi, aby jí dal vojsko, že s ním osvobodí město Orleáns od Angličanů.

Poté pozorovali ji tři týdny bedlivě znalci, zda se nepominula snad smysly, ona však na všechny jejich otázky odpovídala ku podivu jasně a určitě, ba předložila jim dokonce svůj program, zmiňujíc se o něm těmito slovy: »Mám — jak mi bylo zjeveno andělem — osvoboditi město Orleáns a dovésti králevici ke korunovaci do Remese. Potom bude nutno dobýti Paříže a vyhnati Angličany z naší drahé vlasti!«

Králevic přesvědčiv se o božském poslání Johanině, daroval jí krunýř, přilbu, meč a prapor a postavil ji v čelo 12 tisíc vojáků. Johaně bylo tehdy 17 let, přes to počínala si rázně a promyšleně. Sedíc na bujném oři v čele svého pluku a třímajíc pravicí bílý prapor, ozdobený žlutými

liliemi, táhla k Orleánsu. Válečná výzbroj dodávala krásnému a mladistvému jejímu zjevu bohatýrského půvabu.

Dne 29. dubna dospěla cíle. Proniknuvši s vojskem svým šťastně do pevnosti, byla tam uvítána s jásotem. Obležení měšťané přijali ji jako anděla s nebe, neboť přinesla jim kromě potravin také útěchu.

Johana nelenivši, dala se ihned v boj s Angličany. Činíc z obleženého města proti nim časté výpady, brala jim hradbu za hradbou. Při tom co den bývala přítomna mši sv. a přijímala často nadmíru zbožně sv. svátosti, nabádajíc k tomu též své vojáky, kteří ji poslouchali na slovo.

V neděli dne 7. května r. 1429 rozestavili se Angličané před Orleánsem ve dva šiky. Johana vyvedši své věrné z hradeb města, dala sloužiti pro vojsko i pro lid mši svatou. Potom strhl se boj, v němž dali se Angličané na útěk. Město Orleáns bylo osvobozeno. Za hlaholu zvonů a nadšeného jásotu lidu ubírala se pak Johana na večer do tamního velechrámu poděkovat Bohu za vítězství. Od té doby má též jméno »Panna Orleánská«.

Poté vydala se Johana na cestu ke králevici na zámek Loches, aby ho odtud dovedla k slavné korunovaci do Remeše. Zde však narazila na odpor dvorské šlechty, která pohlížeje na ni jako na prostou, venkovskou dívku s opovržením, záviděla jí nenadálé a neobyčejné obliby u lidu.

Johana na rozkaz králevicův, který podléhal vlivu svých dvořeninů, byla nucena učiniti ještě několik výprav proti Angličanům, které vesměs byly korunovány vítězstvím. Když pak pověst

o hrdinských činech statečné Panny Orleánské roznesla se po vší Francii, a když odevšad chvátali nadšení bojovníci pod bělostnou její korouhev s liliemi, králevic odhodlal se teprve k cestě do Remeše.

Dne 17. července r. 1429 byl pak slavnostně v Remeši na krále francouzského pomazán a korunován. Johana při tom posvátném úkonu stála se svým liliovým praporem opodál od oltáře.

Po korunovaci přistoupila Johana ke králi a pokleknuvši, pravila třesoucím se hlasem: »Stalo se po vůli Boží! Město Orleáns jsem osvobodila a Vás jsem dovedla ke korunovaci do Remeše! Úkolu svého jsem se tedy s pomocí Boží čestně zhostila, propustte mě, prosím, z vojska, abych se mohla vrátiti domů!«

Král však ji uprosil, že ve vojsku jeho zůstala. Velmožové pak jako zběsilí naléhali na ni bez ustání rozkazy, aby sváděla s Angličany bitvu za bitvou. Johaně to bylo proti mysli, neboť toužila stále po domově. Volky nevolky účastňovala se těžkých bojů, v nichž ji sílila pevná víra v Boha a upřímná láska k vlasti.

Dne 23. května r. 1430 zajali ji Angličané u města Compiègne ve chvíli, kdy ji mohli Francouzi z moci nepřátel snadno vysvoboditi. Král Karel VII. byl tak liknavý, že neuznal ani za dobré, aby se o její záchranu zasadil.

Johana zakoušela v zajetí hrozných tělesných i duševních útrap. Na bojištích vyznamenala se neobyčejnou chrabrostí a v žaláři velikou křesťanskou statečností, s níž trpělivě snášela křivdy a bezprávy, které jí Angličané co den činili, chtějíce ji dokonce připravit stůj co stůj i o její pa-

nenství. Na konec byla pohnána před soud, obviněna byvši z čarodějství. Rozhodovali o ní i někteří církevní hodnostáři, honící se za přízní anglického krále. S Johanou dopadlo to špatně, neboť Angličané chtějíce si na ní vylíti hněv, odsoudili ji bez rozpaků na hranici.

Dne 13. května r. 1431 byla ve městě Rouenu dovedena na tržiště. Tam byla připravena hranice. Johana posílena jsouc sv. svátostmi, chopila kříž a jala se modlití za nepřátele. Poté obestřena jsouc kouřem a ohněm, volala hlasem vážným: »Nejsem kacířkou! Vše, co jsem činila, dělo se po vůli Boží!«

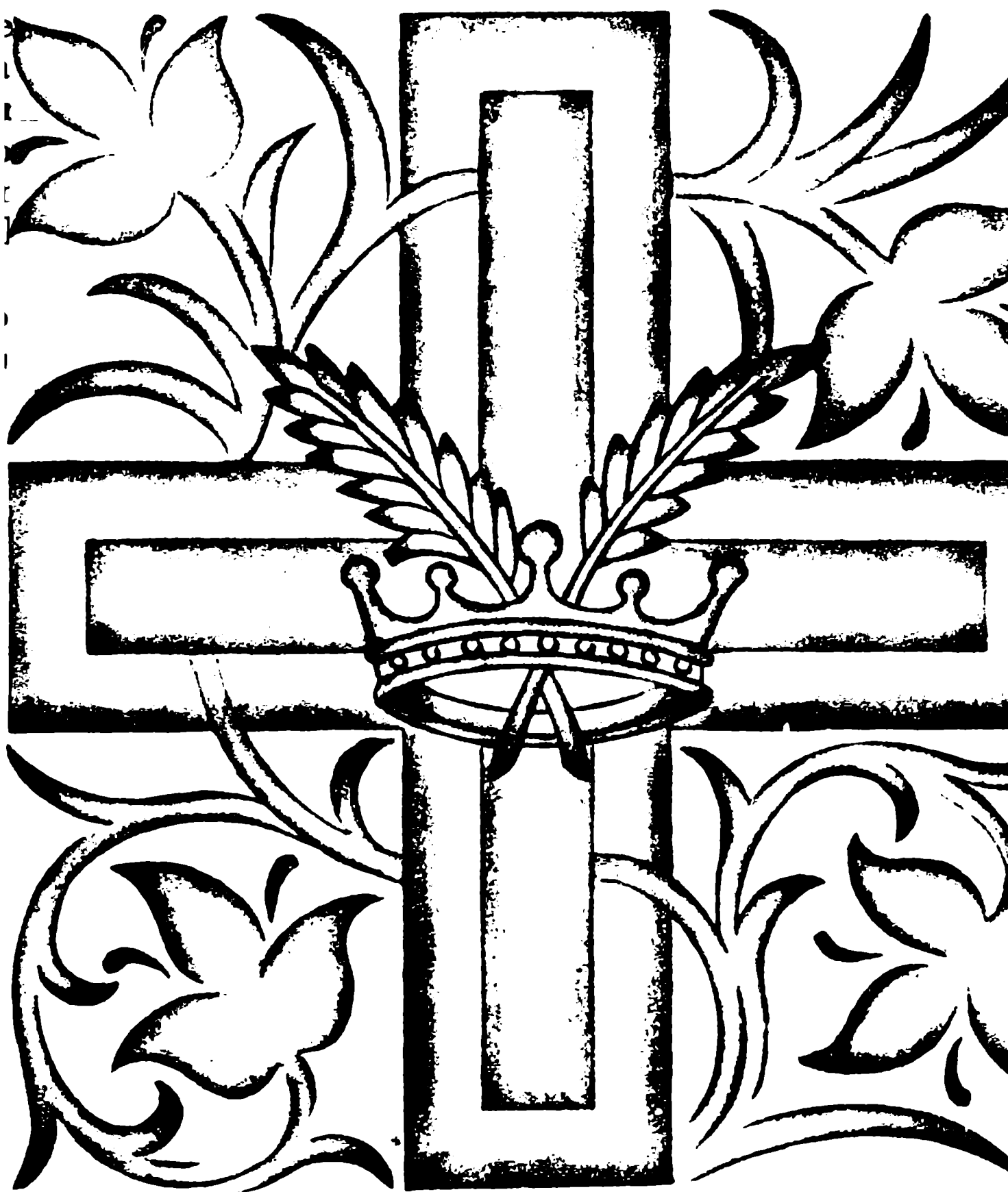
Poslední slova její byla: »Ježíši! Ježíši! Ježíši!« Potom skonala v plamenech na hanbu národa anglického i francouzského. Podle pověsti vyletěla z plamenů bílá holubice, a lid prý dlouho nechtěl věřit, že oblíbená Panna Orleánská jest mrtva.

R. 1456 nařídila Apoštolská stolice revisi soudu, při níž vyšla Johanina nevina najevo. Tehdejší papež Kalixt III. nazvav Johanu »mučednicí lásky k víře křesťanské a k vlasti«, prohlásil všechno soudní řízení i rozsudek za dílo násilí a vášnivé zloby. Papež Benedikt XV. prohlásil ji r. 1920 za svatou.

Povšimnutí zasluhuje, že Panna Orleánská dala napsati husitům do Čech vyzvání, aby se smířili s církví, kladouc v něm zvláštní důraz na to, že jen církev římskokatolická dává záruku spásy věčné.

»Oči Hospodinovy pozorují všechnu zemi, aby dodávaly síly těm, kteří celým srdcem důvěru skládají v něho.« (III. Par. 16, 9.)

B O J Ů V N Í C I B O Ž

N A P S A L V Á C L A V K R O N U

S E Š I T 11

C E N A 50 H A